

ИСТОРИЯТА НА ЗАЙЧЕТО ОЛИ,

което не обичаше да го гушкат

ИСТОРИЯТА НА ЗАЙЧЕТО ОЛИ, *което не обичаше да го гушкат*

Разказа Петя Александрова
Нарисува Елена Жаблянова

**ИСТОРИЯТА НА ЗАЙЧЕТО ОЛИ,
КОЕТО НЕ ОБИЧАШЕ ДА ГО ГУШКАТ**

© Издателство „Фют“, 2025

Петя Александрова, автор

Елена Жаблянова, художник

ISBN 978-619-270-127-7

Издателство „Фют“

Има едно момиченце, което се казва Милена, но ѝ викат „Мила“, „Милето“ или „Милушка-сладушка с мекичка гушка“. Това последното обикновено го употребява баба ѝ Славка, която някога е била учителка на първолачета и все такива едни римувани думички ѝ идват наум. Баба Славка е важен човек и по-нататък пак ще става дума за нея, но сега я изоставям, защото трябва да представим главния герой: зайчето Оли. Тоест – МЕН! Защото АЗ СЪМ ОЛИ. Аз ще ви разказвам тук разни работи. Според вас зайците не могат да разказват ли? Много грешите! Това е най-, ама НАЙ-честото ни занимание.

Ние, зайците, сме приказливи същества, макар че все ни набутват в приказки, в които не ни се дава кажи-речи да проговорим, само хрупаме и хрупаме моркови и зеле... Уфффф... Хайде, да не раздипляме сега тази неприятна тема.

Та така, това съм аз – вижте ме на снимката. Може би сте очаквали мъничка пухкава топчица? О, не, аз съм голям и солиден заек с бяла козина, червени очи и червени уши (отвътре обаче!), калифорнийска порода, цели три килограма и триста грама и с характер, който е неописуем. НЕ-О-ПИ-СУ-ЕМ! За тези, които за първи път чуват тази дума – това значи ТРУДНО СЕ ОПИСВА, но не е невъзможно.

Милето има особено сърце

Когато дойдох в този апартамент, Милето беше едно тънкокрако дребничко същество с писклив глас и навици, които ме вбесяваха. Например този – да ме стиска с всички сили до гърдите си, сякаш съм от дунапрен или иска да ми прекърши гръбнака. Това хората наричат „ела да те гушна“. Леле, колко усилия употребих, за да ѝ кажа и докажа, че зайците мразят тези гушканици и ако все пак ги понасят, то е за кратко.

А как попаднах тук? Това е работа на Гергана, майката на Милето – онази същата, дето „скрибуца“ непрекъснато на цигулката си и нервира Спас, съседа отляво на апартамента им (именно Спас казва „скрибуца“, не аз, аз не се изразявам така грубо). Когато спре с цигулката, мама Гери плаче или си сипва нещо от онова, тъмното шише в бюфета. Да бе, виждал съм я неведнъж! Веднъж дочух как разправяше на една приятелка по телефона, че по природа била затворена и затова имала нужда от мъничка глътчица, за да се отпусне. Имала нужда и от обект за любов. Чудя се: къде се намират тези обекти? И не може ли човек да си вземе обект отнякъде назаем? Или да си купи? А относно „затварянето“ – ами да се отвори, кой ѝ пречи? За разлика от мен, тя може всичко – да отваря врати, прозорци, гардероби...

Решил съм тук и сега да разкажа всичко за заека Оли (съкратено от Оливър, за ваше сведение!) и неговата приятелка Милето, както и за техните прекеждия в тристаен апартамент с преходен хол, заядлив съсед, приятелка на баба Славка на име Роза, стряскащи камбани от близката църква, синьо птиче, кацащо на терасата и много вкусен аромат на пролет... Мдаа, пролетта за зайците има вкус, защото е зелена, а зайците обичат зеленото, тъй че... Да започваме с първа глава от историите на Оли.

Аз почти непрекъснато съм затворен в кафез по принуда и няма как да си помогна, защото на кафеза резето му е отвънка. Но моето е друга работа. Я по-добре да затворя темата и да хапна малко сено, докато е прясно.

Сега Милето е в пети клас и има само петици и шестици с изключение на двойката по физическо възпитание. Двойката е, защото когато изпитвали другите ученици на коза, Милето си била забравила екипа и вместо да скача, седяла в един ъгъл на салона по физкултура и си правела фигурки от хартия, т.е. оригами. Иначе не е дребничка вече, отдавна не е тънкокрака, само дето още не знае мярката при гушканиците. Знаете ли какво е оригами? Това са едни малки и интересни фигурки от цветна хартия, правят ги в Япония и са познати на цял свят. Да бе, тези оригами са като прелетни птички – има ги навсякъде по света и навсякъде ги знаят и ги харесват.

Милето много обича да прави нещо с ръцете си, много я бива с чевръстите си пръстчета, които рисуват, изрязват, лепят, прегъват и украсяват. Но не са само тези талантите на Милето, неее... Тя може да чува гласовете на цветята, на птичетата и на мравките даже. Има едно синьо птиче, дето идва на балкона, за да си говорят – ама ЧЕСТНА заешка дума! Да не говорим за гласовете на хората. Отдалеч, от балкона на седмия етаж Милето може да ви каже какво си говорят двете пенсионерки баба Славка и баба Роза на скамейката пред кооперацията.

